

rozhodnutí příčinné části citován nesprávně. Takového rozporu stížnost nedoličuje; tvrdí ve skutečnosti, že přesvědčení soudcovské o tom, že obžalovaný ve své kavárně cigarety prodával sám, pokud se týče svými číšnicemi prodávati dával, je v rozporu se spisy a průvody, z nichž prý nevyplývá závěr soudu, nýbrž závěr opačný, stížností chtěný. Leč takovýto rozpor není zákonu znám. Dle zákona jest nepřípustno, přesvědčení soudcovské, jakožto výsledek uvažování průvodů, porovnávati formálně s jednotlivými průvody jemu za podklad sloužícími, a nelze v tom spatřovati než zastřené a oklikou podniknuté brojení proti přesvědčení soudcovskému. I když početně více svědků potvrzovalo hájení se obžalovaného, nevadilo to, by soud, hodnotě volně průvody, nepřiklonil se k výpovědím svědků usvědčujících, byť i jich bylo méně. Nezáležíť na počtu svědků, nýbrž na průvodní síle jejich výpovědí. Aby soud výslovně se zmiňoval v rozsudku o výpovědi svědkyně G-ové nebylo zapotřebí, poněvadž se soud okolností, svědkyní touto i jinými vývodními svědky potvrzenou, že totiž obžalovaný číšnicím prodej cigaret zakazoval, v důvodech rozsudku výslovně zabývá, neuznává ji však správnou. Důvod zmatečnosti čís. 5 Šu 281 tr. ř. není proto dán, pokud se týče doličen po zákonu.

Čís. 1396.

I vykročení z mezí příkazu spadá pod skutkovou podstatu zpronevěry.

(Rozh. ze dne 5. prosince 1923, Kr I 1096/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 27. března 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry dle Šu 183 tr. zák. — mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Po stránce hmotněprávní dovozuje stížnost, dovolávajíc se zmatku čís. 9 písm. a), nesprávně též čís. 10 Šu 281 tr. ř., že stěžovatel byl oprávněn statkem mu svěřeným nakládati, že překročení příkazu, t. j. prodej pušky pod určenou cenou nezakládá zpronevěry, nýbrž jen zodpovědnost dle předpisů civilního práva a že ostatně svěřitel sám doznává, že stěžovatel měl proti němu vzájemnou pohledávku. Vývody neprovádějí dovolávaného zmatku po zákonu, odchylující se od skutkových zjištění nalézacího soudu. Neníť napadeným rozsudkem zjištěno všeobecné zmocnění stěžovatele k volnému nakládání s puškou, odevzdanou mu do prodeje; prvá stolice zjišťuje naopak, že stěžovatel obdržel pušku s tím, by ji prodal nejméně za 1200 Kč, a v případě, že by se mu to nepodařilo, by ji vrátil. Oprávnění stěžovatele, nakládati s puškou, bylo vymezeno obsahem daného mu příkazu; jen pokud se řídil příkazem, bylo nakládání s puškou oprávněno; vybočil-li z mezí pří-

kazu, prodáv pušku za cenu nižší než mu bylo uloženo, vykročil z mezí svého oprávnění a jednal svémocně a bezprávně. Pro vykročení z mezí příkazu jest ovšem zmocniteli práv ze škody dle předpisů soukromého práva, propadá však kromě toho trestnímu ustanovení Šu 183 tr. zák., jelikož porušil vědomě bezprávně důvěru, v něho vkládanou. Není tudíž právně mylným stanovisko nalézacího soudu, shledává-li v rozhodnutí stěžovatele, že prodá pušku pod cenou, kterou svěřitel určil s výhradou, že stěžovatel pušku vrátí, nedocílí-li této ceny, úmysl stěžovatele, svěřenou pušku za sebou zadržeti a si přivlastniti, a, shledává-li dále v uskutečnění tohoto úmyslu, v prodeji za cenu mnohem nižší, vědomě bezprávně nakládání s puškou, vyčerpávající skutkovou podstatu zpronevěry. Ostatně zmocnil příkaz k prodeji pušky stěžovatele také k přijetí prodejní ceny. I tuto cenu přijal a držel stěžovatel jen na základě zmocnění a důvěry Karla Z-a. Peníze při prodeji utržené vstoupily v místo svěřené pušky a byly tudíž věci stěžovateli svěřenou, takže se jejich použitím pro sebe, to jest zadržením a přivlastněním, dopustil zpronevěry i v případě, kdyby správným byl náhled stížnosti, že prodej pušky za cenu nižší než byla určena, zpronevěrou nebyl.

Čís. 1397.

Rozhoduje o příslušnosti (§ 261 tr. ř.), jest nalézací soud vázán předchozím názorem, který v téže věci byl projeven již zrušovacím soudem o otázce příslušnosti.

Správce obecního lesa nedopouští se, prodávaje z lesa neoprávněně dříví, ani zneužití moci úřední ani zpronevěry v úřadě.

(Rozh. ze dne 5. prosince 1923, Kr I 1131/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmatečným stížnostem státního zastupitelství a obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 31. srpna 1922, jímž se krajský soud v trestní věci proti obžalovanému pro zločin krádeže a zpronevěry prohlásil nepřislušným, zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Nalézací soud prohlásil se napadeným rozsudkem dle Šu 261 tr. ř. nepřislušným, máje za to, že skutkový podklad obžaloby — dle níž obžalovaný jako lesní obce Ž. bez vědomí a beze svolení obce prodával dříví z lesa, jeho dozoru svěřeného a použil výtěžků, těmito prodeji docílených pro sebe — zakládá skutkovou podstatu zločinu zneužití moci úřední dle Šu 101 tr. zák., po případě zločinu zpronevěry v úřadě dle Šu 181 tr. zák., kteréžto zločiny přísluší před porotu. Právem napadají obě zmateční stížnosti rozsudek prvé stolice z důvodu čís. 6 Šu 281 tr. ř. jako právně mylný. K vývodům rozsudku budiž předem podotknuto, že jest ovšem věcí poroty, rozhodovati o otázce viny obžalo-